

Η πιο υπέροχη δοξολογία του Θεού «Γεννηθήτω το θέλημά Σου»

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Γεννηθήτω το θέλημά Σου», είναι η πιο υπέροχη δοξολογία του Θεού.

«Ο μεγάλος ρώσος λογοτέχνης L. Tolstoy στο βιβλίο του Παιδικά, Εφηβικά και Νεανικά χρόνια περιγράφει μια εμπειρία του από τα παιδικά του χρόνια, που έμεινε βαθιά χαραγμένη στην ψυχή του. Φιλοξενούσαν συχνά στο σπίτι τους έναν άνθρωπο πολύ πονεμένο, που ελάχιστες «άσπρες» μέρες είχε δει στη ζωή του. Σε μια από αυτές τις επισκέψεις, ο Tolstoy μαζί με τα μικρά του αδέρφια, παρακολούθησαν κρυφά το γέροντα που προσευχόταν στο δωμάτιο το οποίο του είχαν παραχωρήσει. Και περιγράφει ως εξής την ανεξίτηλη σφραγίδα την οποία άφησε πάνω του αυτή η εμπειρία: «Σταυρώνοντας τα μεγάλα του χέρια στο στήθος, ο Γκρίσα, στεκόταν πρώτα σιωπηλός με σκυμμένο το κεφάλι μπροστά στις εικόνες. Μετά έπεσε στα γόνατα και άρχισε να προσεύχεται. Στην αρχή απάγγειλε σιγαλά γνωστές προσευχές• μετά τις επανέλαμβανε δυνατότερα. Μετά άρχισε να προσεύχεται με δικά του λόγια. Προσευχήθηκε για όλους τους ευεργέτες του (έτσι αποκαλούσε αυτούς που τον φιλοξενούσαν)• ανάμεσα σ' αυτούς και για την μητέρα μας και για μας.

Προσευχήθηκε για τον εαυτό του, ζητώντας από το Θεό να συγχωρήσει τις

προηγούμενες αμαρτίες του• και μετά συνέχισε να επαναλαμβάνει: Θεέ μου, συγχώρεσε τους εχθρούς μου. Μετά συνέχισε να επαναλαμβάνει πολλές φορές: Κύριε, ελέησέ με• αλλά κάθε φορά με ανανεωμένη δύναμη και με θέρμη. Μετά είπε: Συγχώρεσέ με, Κύριε, και δίδαξέ με, πως να ζω. Και το είπε με τόση απλότητα και πίστι σαν να περίμενε μια άμεση απάντησι στο αίτημά του. Και έπειτα το μόνο το οποίο μπορούσαμε να ακούσουμε, ήταν λυπητερά αναφυλλητά. Σε λίγο σηκώθηκε στα γόνατά του, σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και έμεινε σιωπηλός...

Και ξαφνικά αναφώνησε: Γενηθήτω Κύριε, το θέλημά Σου! Και πέφτοντας με το μέτωπο στο πάτωμα άρχισε πάλι να κλαίει με λυγμούς σαν παιδί...».

Και συνεχίζει ο Tolstoy: «Πολλές αναμνήσεις του παρελθόντος έχουν χάσει τη σημασία τους για μένα• ακόμη και ο Γκρίσα ο προσκυνητής έχει από καιρό τελειώσει το τελευταίο του ταξίδι. Αλλά η εντύπωσι, την οποία μου έκανε εκείνη η βραδυνή προσευχή του, δεν θα ξεθωριάση ποτέ!

Ω αληθινέ Χριστιανέ Γκρίσα! Η πίστι σου ήταν τόσο δυνατή που ένοιωθες ζωντανή την παρουσία του Θεού. Η αγάπη σου για το Θεό ήταν τόσο μεγάλη, που οι λέξεις ξεχύνονταν από τα χείλη σου από μόνες τους, χωρίς να τις μετράς με τη λογική σου. Και τι υπέροχη δοξολογία πρόσφερες, για να δοξάσης το μεγαλείο του Θεού, όταν -μη βρίσκοντας λέξεις μέσα στον πόνο σου- έπεσες κλαίγοντας στο πάτωμα και φώναζες: Γενηθήτω, Κύριε το θέλημά σου!».

Είμασθε ευγνώμονες στο μεγάλο Tolstoy για την “μαγνητοσκόπηση» αυτής της συγκλονιστικής προσευχής του απλοϊκού γέροντα προσκυνητή. Και είναι κρίμα, που ο τραγικός συγγραφέας, φυλακισμένος στον εωσφορικό εγωισμό του, δεν φρόντισε ποτέ να αξιοποιήσει σωστά το μάθημα της προσευχής, το οποίο πήρε από τον αγράμματο χωρικό. Τουλάχιστον έκανε την πολύ σωστή διαπίστωση ότι οι λέξεις «Γενηθήτω το θέλημά Σου», είναι η πιο υπέροχη δοξολογία του Θεού».

Αρχιμ. Ιωάννου Κοστώφ

«Η Προσευχή Κομποσχοίνι»

Πηγή: xristianos.gr